

© 2014, 2017 Petronela Rotar
© 2017 Editura Herg Benet, pentru prezenta ediție

Este interzisă reproducerea totală sau parțială a textelor,
pe orice suport audio, video sau electronic, fără acordul
deținătorului drepturilor de autor.

EDITURA HERG BENET
Str. Aurel Vlaicu nr. 9, București, România
www.hergbenet.ro
editor@hergbenet.ro

Ilustrații copertă și interior: Corina Drăgan

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României
ROTAR, PETRONELA

O să mă știi de undeva / Petronela Rotar. – Ed. a 2-a,
reviz.. – București : Editura Herg Benet, 2017
ISBN 978-606-763-140-1

821.135.1

Tipărit în România

Petronela Rotar

Editia a 2-a
— revăzută și adăugită —

Ilustrații de Corina Drăgan

EDITURA
HERG BENET

să îmi pese că doare. no pain, no gain. o să scot păpușile alea. o să le decojesc de vopseaua aia nouă, neverosimilă și o să le privesc aşa cum sunt. dezgolite. cu sufletele la vedere, hai, și tu, și tu. nu o să mă scutesc de nicio vină, nu o să îmi caut nicio scuză. nu mistific nimic, nu sulimenesc, nu inventez, nu mă scuz, nu mă propun. suntem exact cine suntem, iar eu știu asta perfect. poți să îți construiești identitate, virtuale sau nu, să te încunjuri de aplaudaci, poți să ascunzi adevărurile despre tine care dor. să pozezi. să vrei să crezi că ești ceea ce vinzi. să te oglindești în ceilalți și să ți se pară că ești ceea ce reflectă ei că ai fi. ceilalți nu sunt oglinzi, doar biete cioburi care nu reflectă, refractă. adică deviază, la dracu'. eu am ales să nu (mai) fac asta.
 haznaua e pe jumătate golită. vina, pe jumătate ierată. exorcizarea asta. doare, știi?

e și ruletă rusească. da' nu cu unu'
 ci cu toate gloanțele.

CUPRINS

Matriosca Te cunosc de undeva (Prefață de Mihail Vakulovski)	7
cuvînt înainte	13
o să mă știi de undeva	
unu.....	19
doi	20
trei.....	22
patru	24
cinci	26
șase.....	27
șapte.....	28
opt.....	29
nouă.....	31
zece.....	33
unsprezece.....	35
doisprezece	36

<i>hani,</i> sufletele la vedere, hai, să mă sănătate dezo-	
(hani), de nicio iubire	47
(hani),	48
(hani),	49
(hani),	52
(hani),	54
(hani),	55
mă priveai albastru, (hani),	56
(hani),	57
(hani),	58
(hani),	59
(hani),	60
(hani),	61
(hani),	62
(hani),	63
(hani),	64
(hani),	65
(hani),	67
(hani),	68
(hani),	70
(hani),	72
(hani),	74

<i>pizda lirică</i>	
azi,	79
e primăvară,	80
căsuța celor trei fetițe	81
beau, gătesc	83
ascultă versurile	85
are we having fun yet?	86
nicio iubire	87
sunt o femeie frivolă și vanitoasă	88
poză mentală de sus:	91
bună dimineața	92
La treizeci și cinci de ani tinerețea se sfîrșește, ..	94
te trezești urcînd.	97
era tot vară	100
sălbăticirea	101
m-am trezit,	104
am picurat	107
îmi amintesc	108
piața	110
sunt dimineți	112
soldații äia	114
(îți învîrteam	120
toate cheile	122
demistificarea asta	124

MATRIOȘCA TE CUNOSC DE UNDEVA

Petronela Rotar este o scriitoare care s-a ținut departe de lumea literară. Deși are un blog foarte popular (<http://acestblogdenervi.ro/>), o știam doar de la TV, sobră și uneori chiar încruntată. Așa mi-a rămas în memorie, ani de zile, pînă cînd am văzut-o în realitate, trecînd grăbită pe Republicii, pietonală din Brașov, care duce spre Piața Sfatului. Mi-am amintit asta cînd am citit prima oară poezii de-ale Petronelei, pe care ai impresia c-o cunoști doar pînă cînd citești ceva scris de ea („desigur crezi că mă știi“). Acum, dacă ai pus mină pe cartea asta, poți să o cunoști sau cel puțin poți să intri în viața acestui eu liric foarte interesant, impresionant, tulburător și cu multe istorii deosebite. „O să mă știi de undeva“ e ca o matrioșcă din păpuși de sticlă, cu care umbli c-un fel de teamă, să nu le scapi și să se strice, dar apasă fără frică, intră, trage, privește-le, studiază-le, citește – au trecut prin multe, au

rezistat în lumea reală și au să reziste și-n varianta lor hîrtioasă!

Volumul de debut al Petronelei Rotar e compus din trei părți, precedate de un „cuvînt înainte” – o autodescriere, un portret al volumului și o prevenire a cititorului („îmi deschideți nu / cartea, ci pieptul și umblați pe dinăuntru prin mine”).

În prima parte, „O să mă știi de undeva”, Petronela Rotar își creează – încetul cu încetul, ca-n proză –, un „personaj”, așa cum am fost anunțați încă din primul rînd al volumului: „acesta este locul unde eu mă despielițez, mă descărnez, mă jupozi, mă desfac bucăți și mă dau”. Un personaj pentru care scrisul este vital, sinonim absolut cu trăitul, iar scriitura e viață. Un personaj care scrie cum respiră („respiri scrii mâninci scrii expiri scrii scrii scrii scrii / dormi scrii scrii vezi? scrii scrii / scrii ce faci? scriu scriu scrii scrii scriu scrii scriu scriu scrii scrii scrii”), scriitura fiind grafoterapie mai întîi pentru scriitoare și pentru personaj, apoi pentru cel/cea care citește.

Partea a doua, „hani,”, e un capitol de dragoste – reală și prezentă, trecută și din trecut, viitoare, virtuală, posibilă („mi s-au albit venele, uite. / încheietura mîinii, pe interior, unde ai zis că o să mă săruți cînd o să mă întîlnești, / vreodată. o să-mi

însemnez pe trup fiecare loc unde ai zis că o să mă săruți“), imaginară („se făcea că...“), vie, moartă sau mărturisiri în fața unui om drag (existent sau inexistent). „Iubire cîtă vrei“, cum mi-am intitulat eu unul din capitolele volumului de debut.

În partea a treia, „Pizda lirică“, personajul principal e singurătatea, așa cum dragostea ocupăse definitiv partea a doua a cărții. Poate de aceea existemele de aici sunt poeme în proză (ca la Doina Ioanid), căci în singurătate e timp destul, chiar dacă de cele mai multe ori timpul liber din singurătate... doare. „M-am trezit“ e un poem care mi-a amintit de textul lui Dumitru Crudu cu gîndacul la care se uită eul lîric al lui Dudu și se gîndește cît de singur e acel gîndac. Eul lîric al Petronelei Rotar se trezește la 4 dimineață și se uită la orașul care are o singură fereastră luminată. „Gîndacul“ Petronelei Rotar e un bărbat care „își ține capul în mîini la / masa din bucătărie“. Și... exact ca-n poemul lui Dumitru Crudu, și-n existemul Petronelei Rotar cel cu adevărat singur este eul lîric.

Eul e foarte important în „O să mă știi de undeva“ – atîția „eu“ încît la un moment dat îți vine să-i numeri... Noroc că eul lîric al Petronelei Rotar e ca o păpușă rusească, e „suma vîrstelor mele, de o fragilitate dureroasă, aşezate unele / într-altele, unele

nematurate, altele exuvii. femeia văduvă de la 21 și tîmpîntica de la / 14, visătoarea de la 16 și nesigura de la 25, femeia completă de la 35 și complexata / de la 15, mama de la 24 și fiica abuzată de la 8". Petronela Rotar se joacă mult cu cuvintele, dar și mai mult se joacă cu stările eului liric. Iar modul în care își calculează trecerile de la o stare la alta este impresionant. Asta se vede cel mai bine în „Sunt o femeie“, poem în proză în care femeia narcissistă de la început („îmi plac oglinzi, uitați-mă într-o / cameră cu oglinzi și nu o să mă satur să mă sorb din priviri. mi-aș lua limba în gură / de mișto ce sunt. sunt așa de futabilă că mi-e teamă că o să ajung pe rețetele / medicilor ca prescripție pentru disfuncțiile erectile. sunt foarte mișto“) la sfîrșitul poemului ajunge să credă că-i „rătușca cea urâtă și cam proastă“.

Cartea Petronelei Rotar este exact așa cum spune că e căsuța celor trei fetițe: frumos amenajată, „cu lalelele pe pereti. stilizate. feminină și sofisticată, ca mine“, dar cu foarte multe linkuri în trecut („nu am aruncat whiskey-ul tău“). Poezie existențialistă, chiar și atunci când flirtează cu textualismul („simt că aş putea să mă îmbrac în cuvinte“). „O să mă știi de undeva“ e o colecție de arsuri pe interior, „arsuri mari, arsuri mici“, de care eul liric încercă să scape („poți scăpa“) înșirîndu-le pe hîrtie

(„doare, știi?“). O poezie în care „mă scot pe mine din mine și mă examinez ca la doctor“.

Petronela Rotar a debutat recent – ca poetă – în revistă (în nr. Tiuk! dintre 2013 și 2014) & la un cenaclu literar (la prima ediție din 2014 a CenaKLUBului TIUK), dar după ce-o să citești cartea ei de debut, „O să mă știi de undeva“, o să exclami precum o tenismenă care tocmai a cîștigat un turneu foarte important – WOW! – și de aici încolo o să știi exact de unde o cunoști. Ia-i matrioșca pe care îi-a oferit-o și desfă-o și fă-o ca pe un kalașnikov, dar să ai, totuși, grija, că e un kalașnikov încărcat care stă să explodeze. Lectură plăcută și utilă!

MIHAIL VAKULOVSKI

Nicăieri în lume nu există altă librărie care să am părții scurte și

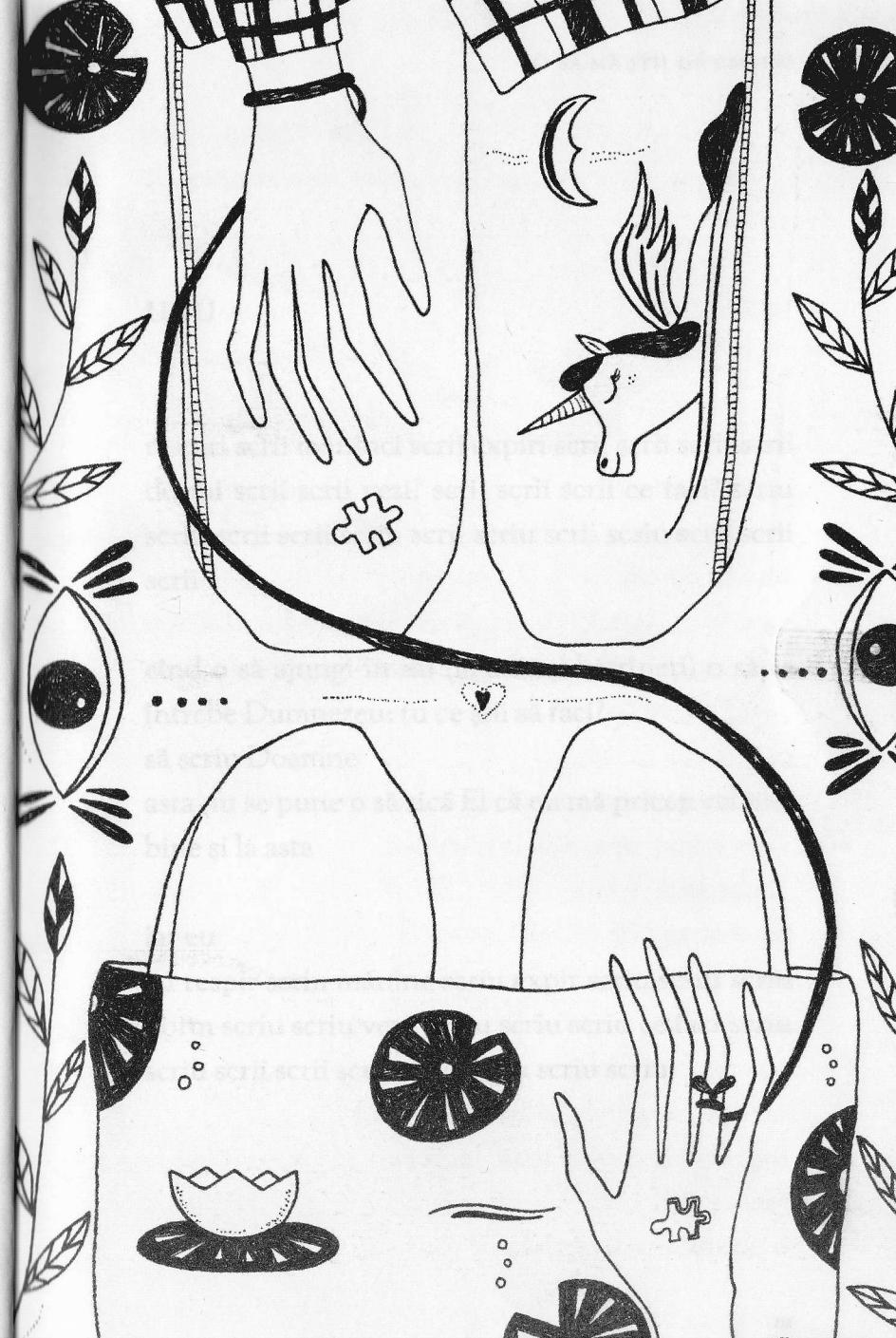
nu să încerce să te supere în ceea ce privește cunoașterea și

înțelegerea cărților. În Libris, suntem pasionați de cărți.

pe mare și unei avalanxe. Am 37 de ani, un metru
șaptejtrei și o minuță care scrie la mine în cap mare
parte din **AYBUDIM E DE HTS. ĂM. ĂZ. Q.** și s-a
șpus că sunt narcisistă, dar eu nu cred autonormica
doar. Înainte că mă întrebi cine sunt, pasănde, precum
narcis, de proprie-nud refuz, eram și impotestă și
neșigură. La 27 de ani, mi-am făcut cadou de ziua
mea un tricot cu monogram, bine, nu era chiar tricot,
era un maiou alb, că zina nici e la traseperul verii și
bun scris pe el: sunt mămănoră, merit să am maiou cu
mine, astăzi, pe jumătate, pe cetele hăi am pus jumătate de
fata mea, dintr-o poală pe care mi-a făcut-o un coleg
la parc, edificiu. În acă poste o să îmi realizez tricotul cu
mine, pe care o să scriu: nu sunt perfectă, am doar
defectele, dar posed și ceva calitate.

În urmă cu patru luni, am cumpărat un tricot de la
cred că prima poruncă ar trebui să fie iubește-te pe
tine în suși.

În urmă cu patru luni, am cumpărat un tricot de la
designer, nu sunt decât o pătră licată, iar dacă licența
esta îți pică greu la lingurică, ai gresit locul încărca
pe raftul alăturat.

cu dolby surround

cu telecomandă argintie și butoane colorate

informatie

UNU

citezi că mă ști

dacă n-am zinbit de cîteva ori

respiri scriii mâninci scriii expiri scriii scriii scriii scriii dormi scriii scriii vezi? scriii scriii scriii ce faci? scriiu scriiu scriii scriiu scriii scriiu scriii scriiu scriii scriii scriii

cînd o să ajungi în rai (la adînci bătrîneti) o să te întrebe Dumnezeu: tu ce știi să faci? să scriu Doamne

asta nu se pune o să zică El că eu mă pricep cel mai bine și la asta

iar eu

eu respir scriii mâninc scriii expir scriii scriii scriii dorm scriii scriii vezi? scriii scriii scriii ce fac? scriiu scriiu scriii scriii scriiu scriii scriiu scriii

DOI

desigur crezi că mă știi dacă am trecut pe lîngă tine fără să mă uit cînd ai exclamat uite-o pe aia de la protv și ai fluierat și ai rîs și i-ai zis apoi mă-tii am văzut-o pe aia de la televizor o aragonă dă-o dracu' de curvă sigur fată cinstită nu e altfel cum a ajuns să stea toată ziua cu capul în televizorul ăsta vechi care oricum trebuie aruncat hai mai bine să mergem la altex să ne luăm o plasmă cu diagonala de 100

cu dolby surround cu telecomandă argintie și butoane colorate în rate deschizi ochii desigur crezi că mă știi dacă ți-am zîmbit de câteva ori din plasma din living cumpărată în rate fără dobîndă plasma aia îmi lăbărtează sinele mă strivește măcar în televizorul cel vechi îmi încăpea capul complet trei de și sylviei plath îi încăpea perfect în cupitor

TREI

te așezi în pat
 aprinzi lampa
 și citești din volumul unui poet contemporan cunoscut
 citești o poezie și nu îți place
 o citești pe a doua și nu îți place
 eu scriu mai bine ca ăsta
 îți spui
 eu scriu chiar bine
 îți spui
 scriu foarte bine
 îți spui
 apoi închizi cartea
 și ochii
 dar nu adormi
 ci te gîndești la criticii literari
 și la poetii din lista ta de facebook
 și la cartea ta, viitoarea ta carte

și nu mai poți adormi
 chiar deloc

deschizi ochii
 aprinzi lampa
 și citești iar din același volum
 al unui poet contemporan cunoscut
 care nu e în lista ta de facebook
 citești o poezie
 îți place
 o citești pe a doua și îți place
 ce bine scrie ăsta
 îți spui
 scrie foarte bine
 îți spui
 eu nu o să fiu în stare să scriu niciodată aşa

PATRU

îmi amintești de culoarea băncilor din liceu și de
părul fetei din față cu ochelari cît fundul de borcan
de cît îl iubeam pe cărtărescu înainte să îl văd gol
pe plaja din 2 mai
de rockerul cu plete de la etajul patru al blocului
de vizavi de liceu care punea obsesiv one more try,
I didn't know how much I love you
muzica umplea aerul din clasă, fetele cădeau pe
gînduri
se îmbujorau, se iteau să îl vadă
profesa cerea să închidem fereastra
o închideam
de fluieratul-susur de sub geam cînd venea să mă
ia răposatul
de o altă mine, de un alt tine, mai universal, cumva
și îmi spuneam într-o toamnă că viețile noastre, da,
chiar ale noastre
nu vor fi îndelungate, ci scurte-haotice
și nu știam cîtă dreptate aveam

apoi, la foarte scurt timp după, plopul ăla i-a retezat
existența
jmaf!

CINCI

luna plină nu e decit un instantaneu al interiorului burții unei gravide
 în care se chircește un fetus speriat
 așa cum mă adun eu în patul uriaș
 singură cu un sfert de anxiar sub limbă
 iar ea stă deasupra, rotundă-rotundă-rotundă învelind tot
 ca un cocon
 ca o iubire mare, densă, pe care uneori o poți prinde în mînă
 atît de concretă

SASE

anotimpurile curg
 uite
 se golesc de ele însese
 se închid în cercul anotimpurilor epuizate
 intr-o zi
 toate iernile astea imposibil de purtat decent mi se vor înscrie în jurul
 ochilor
 rid de rid

în cîntecoul să ne ramură, în stratul de lazeră,
 în rigenul mucos care înzinde mîna, în mama
 bebelușui din casuciorul ei, în răsucitorul grădă
 goșă de piele, în somorul mort de bătrânețe
 cu mușasta din crîșmă, în oame.

poate că pălpările alea, dimpreună, îl alcătuiesc pe
 Dumnezeu, dar nu pot să-l văd, să-l cunosc, să-l
 privește-l, dar acoperă ochii, așa cum este acoperă